

Забягнал беше Караджа,
тука долу в Добруджата.
че защо беше забягнал,
щото му е булче добило,
щото му е добила момиче.
Той не го искал момиче,
а най го искал да й момче.
Седял е девет години,
много имане спечелил,
шестотин дребни шилета,
петстотин вакли овнета.
Че ги Караджа помамил,
към тяхно село отива,
край тяхни врати минава.
Момиче седи на вратни,
Караджа дума момиче:
– Момиче малко, глупаво,
ожени ли се майка ти,
жива ли е още баба ти?
Момиче дума пътника:
– Пътнико, непознайнико,
не се е майка ми женила,
жива е още баба ми.
Караджа дума момиче:
– Момиче малко, глупаво,,
иди повикай баба си,
баба ти на път да излезе.
Момиче стана, отиде,
та на баба си то каза:
– Бабо льо, стара бабичко,
пътник те вика, незнайник
Баба му на вратник излезе.
Караджа дума бабичка: